

Liegende evolutionaire kunst: Evolutie van het Paard

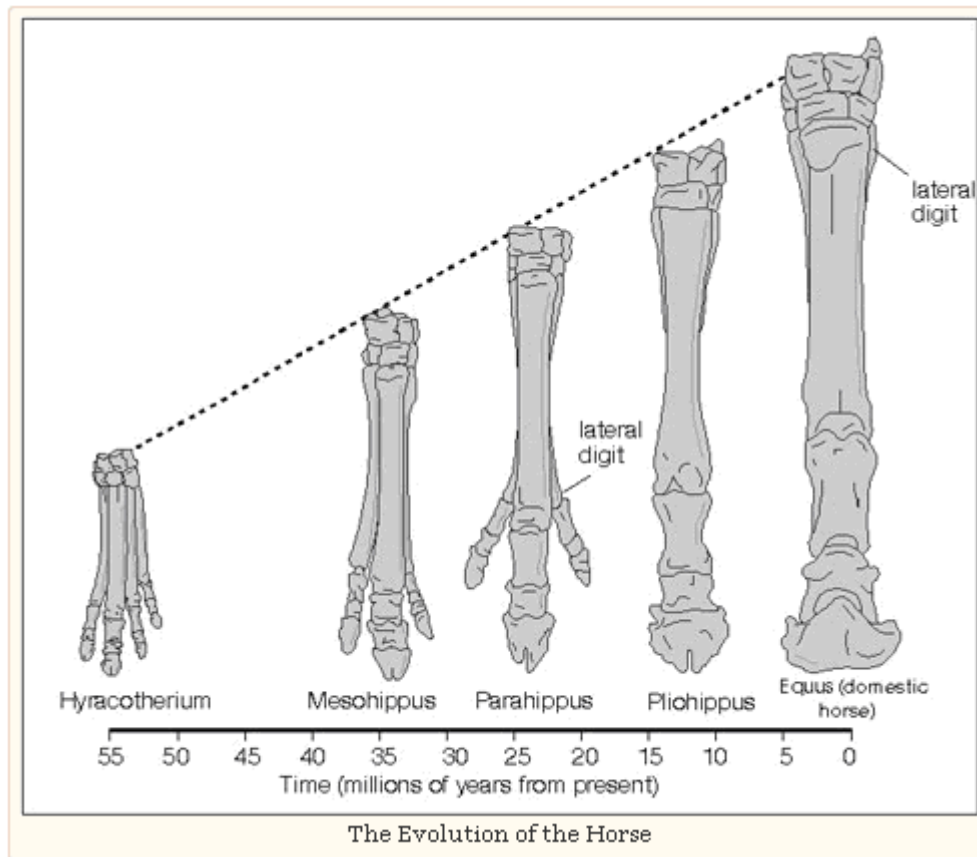
<http://wayoflife.org/database/horseseries.html>, 11-2-2011

Vertaling en plaatjes door M.V.

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat meer mensen door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

DE EVOLUTIE VAN HET PAARD

De meeste mensen die leefden in de afgelopen 100 jaar hebben de paardenreeks gezien, die de veronderstelde “evolutie” van het paard afbeeldt, van een klein hondachtig schepsel met vier tenen naar een groter drietenig “paard” tot het moderne ééntenige schepsel dat cowboys en indianen berijden in westerns. Het moet wel waar zijn omdat die afbeelding zo populair is!



Veronderstelde evolutionaire stappen. Zie ook: <http://creation.com/horse-evolution>

Maar zoals we eerder al gezien hebben in deze serie over “Liegende Evolutionaire kunst” vertellen iconische evolutionaire plaatjes leugens, en in dit geval van het paard een enorme leugen!

De paardenreeks werd ontwikkeld door Othniel Marsh die 30 verschillende soorten van veronderstelde paarden ontdekte in Wyoming en Nebraska, in de jaren 1870. In 1879 arrangeerde hij deze in een evolutionaire sequentie en beeldde hen uit in het Peabody Museum van de Yale Universiteit.

Deze vertoning werd talloze malen gekopieerd in talloze museums en boeken.

De paardenreeks was een perfect evolutionair propagandamiddel. Paarden zijn interessant, en de voorstelling was gemakkelijk te begrijpen en dramatisch in zijn presentatie.

De paardenkaart werd nog populairder gemaakt in een 1951-leerboek van George Simpson. Hij schreef: “De geschiedenis van de paardenfamilie is nog steeds een van de helderste en meest overtuigende voor het aantonen dat organismen werkelijk geëvolueerd zijn. ... Vandaag de dag is er geen reden meer om fossielen te verzamelen en te bestuderen enkel om na te gaan of evolutie al dan niet een feit is. Die vraag werd beslist beantwoord als affirmatief” (*Horses*, Oxford University Press, 1951).

1. Een belangrijk probleem hier is dat evolutionisten zelf weten en toegeven dat de paardenreeks niet accuraat is.

Joseph Birdsall schrijft in zijn 1975-boek *Human Evolution*: “veel in dit verhaal is niet correct” (p. 169).

Francis Hitching merkt op: “Eens geportretteerd als eenvoudig en direct, is het nu zo gecompliceerd dat het accepteren van de ene versie boven de andere eerder een kwestie van geloof is dan van rationele keuze” (*The Neck of the Giraffe*, p. 19).

George Simpson die over de evolutie van het paard zo dogmatisch was in 1951 had zijn toon veranderd tegen 1953, door te beweren dat generaties studenten fout geïnformeerd waren over de ware betekenis van de evolutie van het paard (*The Major Features of Evolution*, 1953, p. 259). Datzelfde jaar schreef Simpson: “De uniforme continue transformatie van *Hyracotherium* naar *Equus*, zo dierbaar voor generaties van leerboekschrijvers, gebeurde nooit in de natuur” (*Life of the Past*, pp. 125, 127).

In 1954 schreef de Zweedse geneticus N. Heribert-Nilsson: “De stamboom van het paard is slechts mooi en continu in leerboeken. ... De constructie van de hele Cenozoïsche stamboom van het paard is erg artificieel, vermits ze werd samengesteld uit niet-equivalente delen, en kan daarom geen continue transformatie zijn” (*Synthetische Artbildung*, Gleerup, Sweden: Lund University, cited from White and Comninellis, *Darwin's Demise*, p. 85).

In 1979 erkende Dr. Niles Eldredge, curator van het American Museum of Natural History, het volgende aan Luther Sunderland in een opgenomen interview (op tape) voor het New York State Education Department:

“Ik geef toe dat ontzagwekkend veel van dit alles in de leerboeken terecht kwam alsof dat waar was. Bijvoorbeeld, het beroemdste voorbeeld dat nog steeds tentoongesteld staat vandaag [in het Natural History Museum] is de voorstelling van paardenevolutie, opgesteld zo'n 50 jaar geleden. Dit werd gepresenteerd als letterlijke waarheid in leerboek na leerboek. Nu denk ik dat dit lamentabel was, in het bijzonder omdat de mensen die dit soort verhalen voordroegen zelf bewust konden zijn van de speculatieve natuur ervan. Maar als het de leerboeken infiltreert dan hebben we wetenschap als waarheid en dan hebben we een probleem” (*Darwin's Enigma*, pp. 90, 91; Sunderland werd aangesteld door het New York State Education Department om invloedrijke wetenschappers te interviewen aan vijf natuurhistorische museums voor een herziening van de Regents Biology Syllabus van de Staat).

Tien jaar later had Eldridge dezelfde opinie en noemde hij de standaard paardenkaart “lamentabel” en “een klassiek geval van paleontologische museologie” (*Life Pulse: Episodes from the Story of the Fossil Record*, 1989, p. 222).

In 1980 stelde David Raup, curator geologie aan het Field Museum of Natural History in Chicago, dat de paardenreekskaart verkeerd was. “We hebben vandaag zelfs minder voorbeelden van evolutionaire overgang dan we hadden in Darwins tijd. Hiermee bedoel ik dat sommige van de klassieke gevallen van Darwiniaanse verandering in het fossielenverslag, zoals de evolutie van het paard in Noord-Amerika, moesten afgedankt of gemodificeerd worden als gevolg van meer gedetailleerde informatie” (*Field Museum of Natural History Bulletin*, 50:22, 1979).

In 1980 verwijderde Colin Patterson de paardenreeks uit het Britse natuurhistorisch museum in Londen omdat hij de authenticiteit ervan in vraag stelde, maar de verontwaardiging van evolutionisten dwong de herinstallatie ervan af.

In oktober 1980 werd de inaccuraatheid van de paardenreeks erkend door ruwweg 60 evolutionisten die samenkwamen in het Chicago Field Museum. In een verslag van deze vierdaagse meeting, zei Boyce Rensberger: “Van het populaire voorbeeld van paardenevolutie, dat een graduele sequentie van veranderingen laat zien van viertienige kleine schepsels van 50 miljoen jaar geleden naar het hedendaagse grotere eentienige paard, was lang geweten dat het foutief was. In plaats van graduele verandering verschijnen de fossielen van elke tussensoort volledig onderscheiden, ze blijven onveranderd, en daarna raakten ze uitgestorven. Tussenvormen zijn onbekend” (*Houston Chronicle*, Nov. 5, 1980, sec. 4, p. 15).

Dat is een stevige toegeving!

Zoals we zullen zien blijft het Field Museum de oude paardenevolutiereeks als feit presenteren, niettegenstaande de grote controverse die haar omringt.

2. Het is door evolutionisten gekend dat verschillende types van paarden samenleefden in het fossielenverslag.

In een fossiele begraafplaats in noordoost Nebraska vond men vijf soorten paarden, inbegrepen drietenig en éénenig (Bruce MacFadden, *Fossil Horses*, 1992, p. 255).

3. Er is helemaal geen wetenschappelijke reden om de *Hyracotherium* als een type van paard te beschouwen.

Het *Hyracotherium* fossiel (zie voor de poot plaatje boven) werd ontdekt door de prominente Britse paleontoloog Richard Owen in 1841 en hij dacht dat het een schepsel was dat gelijkenis had met de klipdasachtigen (*Hyracoidea*). Vandaar ook de naam *Hyracotherium*, een klipdasachtig dier.

Het was evolutionist Othniel Marsh in Amerika die de naam *Hyracotherium* veranderde in *Eohippus* of “dageraadpaard”, want hij en Thomas Huxley, bepaalden dat dit de voorouder van het paard zou moeten zijn. Er was geen wetenschappelijke reden te geloven dat de *Hyracotherium* ooit evolueerde in wat dan ook. De beslissing was strikt gebaseerd op evolutionaire veronderstellingen en objectieven.

De constructies van *Hyracotherium* in leerboeken en museums zijn ontworpen om het schepsel zo paardachtig mogelijk te laten lijken, maar dat is geen wetenschap; het is het creëren van mythen en fabels. Sommige modellen beelden het schepsel af al galopperend of met de hoof stampend, of in kudden.



Fabelachtige afbeelding van de *Hyracotherium*

4. Het rangschikken van paarden in een evolutionaire orde, naar grootte, negeert het feit dat “moderne” paarden in een brede variëteit voorkomen.

“Eén moderne soort van paarden in Argentinië is gemiddeld 43 centimeter groot. Boerenpaarden wegen tot een ton zwaar, terwijl Shetlandpony’s minder dan 200 kg wegen. Als deze drie types als fossielen zouden gevonden worden, konden ze gemakkelijk gerangschikt worden om te beweren dat ze geëvolueerd zijn over miljoenen jaren en daarbij gradueel in grootte zijn toegenomen” (David Watson, *Myths and Miracles*).

Er bestaan ook nog steeds drietenige paarden met 17, 18 of 19 paar ribben (Jonathan Sarfati: “The non-evolution of the Horse”: <http://creation.com/the-non-evolution-of-the-horse>).

5. Fossielen kunnen nooit evolutionaire afstamming bewijzen.

We moeten er aan herinneren dat fossielen dood materiaal zijn. Het is onmogelijk wetenschappelijk te bewijzen dat één gefossiliseerd schepsel evolutionair afstamde van een ander. Zoiets beweren is op zijn best speculatie. Verwijder de evolutionaire vooronderstelling en het “bewijs” verdwijnt. Men kan even gemakkelijk zeggen dat elk van die gefossiliseerde schepselen geschapen zijn door God. De beenderen op zich bewijzen deze informatie gewoonweg niet!

Niettegenstaande de betwiste natuur van de paardenreeks blijft ze vandaag nog steeds gebruikt als een icoon van evolutie.

Het werd als belangrijk icoon gebruikt in het speciale rapport “15 Answers to Creationist Nonsense” in *Scientific American*, July 2002.

Het wordt nog steeds vertoond in het Field Museum in Chicago. Ik was daar op bezoek in augustus 2010, en ik zag een display van fossielen die gerangschikt waren van kleine hondachtige tot het “moderne” paard. Dit werd vergezeld van volgende verklaring:

“... deze drie paarden illustreren een algemene trend naar langere benen met minder tenen toe. De vroegste paarden waren klein en hadden meerdere tenen. Maar naarmate het grasland zich verspreidde lieten langere benen en lichtere enkelvoudige hoeven de paarden toe sneller te lopen en verder te reizen”.

De afgebeelde drie paarden waren:

hyracotherium (56 miljoen jaar geleden), met meerdere kleine hoeven.

misohippus (33 miljoen jaar geleden), met langere benen en grotere centrale teen.

pliohippus (15 miljoen jaar geleden), met nog langere benen en een grotere centrale teen.

De paardenreeks wordt ook gepromoot door het Peabody Museum van de Yale Universiteit. Tijdens een bezoek daar in november 2010, zag ik het grote display dat aan deze mythe is gewijd. In één sectie ervan zijn de hoofden van de “paarden” gerangschikt in zes veronderstelde evolutionaire stappen, van klein naar groot: *hyracotherium*, *misohippus*, *miohippus*, *merychippus*, *pliohippus*, *equus*.

Lees verder:

“The non-evolution of the Horse” (J. Sarfati): <http://creation.com/the-non-evolution-of-the-horse>

“The evolution of the Horse” (M. Molén): <http://creation.com/horse-evolution>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

“Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>